

Sygn. akt I C 767/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni, Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSR Adrianna Gołuńska-Łupina

Protokolant: st. sek. sąd. Małgorzata Świst

po rozpoznaniu w dniu 01 kwietnia 2019 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy M. G.

przeciwko W. M., B. K., małoletniej W. K. (1), małoletniemu F. K., małoletniemu I. K.;

o eksmisję

I. nakazuje pozwanym W. M. i W. K. (1) opuszczenie, opróżnienie i wydanie powodowi Gminie M. G. lokalu mieszkalnego nr (...) znajdującego się w budynku nr (...) przy ulicy (...) w G.;

II. ustala, że pozwanym W. M. i W. K. (1) przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego z zasobów Gminy M. G.;

III. wstrzymuje wykonanie punktu I do czasu złożenia pozwanym W. M. i W. K. (1) przez Gminę M. G. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego;

IV. umarza postępowanie w stosunku do pozwanej B. K., natomiast w stosunku do pozwanych F. K. i I. K. oddala powództwo;

V. odstępuje od obciążania pozwanych kosztami procesu, przy czym w zakresie kosztów sądowych kosztami procesu obciąża Skarb Państwa- Sąd Rejonowy w Gdyni;

Sygn. akt **I C 767/17**

UZASADNIENIE

Powódka Gmina M. G. wniosła pozew przeciwko W. M., B. K., W. K. (1), F. K. oraz I. K. o nakazanie im opróżnienia i opuszczenia należącego do niej lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem (...), położonego w budynku przy ul. (...) w G., dla którego Sąd Rejonowy w Gdyni prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), a także zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

Powódka podała, że dnia 04 kwietnia 2016 roku zmarła najemca powyższego lokalu – E. K.. W stosunek najmu po niej wstąpiła W. M.. Na skutek zalegania przez pozwanych z zapłatą czynszu, po bezskutecznych wezwaniach do zapłaty, umowa najmu została wypowiedziana. Wezwania do dobrowolnego opuszczenia mieszkania pozostały bezskuteczne.

(pозew – k. 2-4)

Pozwana W. K. (2) wniosła o oddalenie powództwa i przyznanie jej i jej wnuczce – pozwanej W. K. (1) prawa do lokalu socjalnego. Podała, że została ustanowiona rodziną zastępczą dla małoletniej pozwanej W. K. (1). Pozwana W. K. (2) wskazała na swoją trudną sytuację materialną i przyczyny powstania zaległości.

(pismo – k. 64-64v., pismo z dnia 17.09.2018r. – k. 118-118v.)

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 29 maja 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt III Nsm 1427/17 ustanowiono dla małoletnich pozwanych F. K. oraz I. K. kuratora procesowego w osobie I. L., natomiast dla małoletniej W. K. (1) w osobie radcy prawnego A. K..

(postanowienie z dnia 29.05.2018r. – k. 96-96v.)

Kurator procesowy pozwanej W. K. (1) wniosł o oddalenie powództwa i przyznanie jej uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego. Kurator pozwanej W. K. (1) podał, że pozwana nie posiada majątku ani nie osiąga dochodów. Nadto środkami na wynajęcie lokalu nie dysponuje również W. M., stanowiąca dla W. K. (1) rodzinę zastępczą. Nadto podniósł, że powódka nie wypowiedziała skutecznie umowy najmu. Natomiast już na rozprawie dnia 01 kwietnia 2019 roku kurator małoletniej pozwanej oświadczył, że nie kwestionuje skuteczności wypowiedzenia.

(pismo – k. 107-108, odpowiedź na pozew – k. 115-117, protokół rozprawy z dnia 01.04.2019r. – k. 192)

Kurator pozwanych I. K. i F. K. oświadczyła, że pozwani od dnia 01 września 2016 roku przebywają w zawodowej rodzinie zastępczej w osobach I. L. i W. L. w G. przy ul. (...). Natomiast pod adresem w G. przy ul. (...) są jedynie zameldowani.

(pismo z dnia 12.09.2018r. – k. 123)

Powódka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko i podniosła, że pozwana W. M. wstąpiła w stosunek najmu po zmarłej E. K. z mocy prawa, mimo że wzywana, nie uregulowała kwestii formalnych z tym związanych. Nadto powódka wskazała, że wypowiedzenie umowy najmu, poprzedzone wezwaniem do zapłaty było skuteczne.

(pismo z dnia 10.10.2018r. – k. 131-132v.)

Na rozprawie dnia 01 kwietnia 2019 roku powódka cofnęła pozew w stosunku do pozwanej B. K., na co wyraziła ona zgodę.

(protokół rozprawy z dnia 01.04.2019r. – k. 182)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka Gmina M. G. jest właścicielką lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem (...), położonego w budynku przy ul. (...) w G., dla którego Sąd Rejonowy w Gdyni prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

(okoliczność bezsporna)

Na podstawie umowy najmu z dnia 06 listopada 1992 roku najemcą przedmiotowego lokalu była E. K., która zmarła dnia 04 kwietnia 2016 roku.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: umowę najmu z dnia 06.11.1992r. – k. 7-9)

Pozwani F. K. i I. K. postanowieniem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 29 sierpnia 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt III Nsm 455/16 od dnia 01 września 2016 roku umieszczeni zostali w zawodowej rodzinie zastępczej w osobach I. L. i W. L., z którymi zamieszkują w G. przy ul. (...).

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: pismo MOPS z dnia 05.10.2017r. – k. 44, postanowienie z dnia 29.08.2017r. – k. 61, oświadczenie kuratora pozwanych I. L. – k. 145-145v., zeznania pozwanej W. M. – k. 181)

Pismem z dnia 20 października 2016 roku pozwana W. M. została wezwana do złożenia wyjaśnień w związku ze zgonem E. K.. Wezwanie zostało doręczone pozwanej osobiście dnia 26 października 2016 roku.

(dowód: pismo z dnia 20.10.2016r. – k. 134 wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 135)

Wezwaniem z dnia 20 grudnia 2016 roku pozwana W. M. wezwana została do uregulowania istniejącej zaległości w kwocie 7.109,46 zł, na co składała się należność główna w wysokości 6.534,27 zł oraz odsetki w wysokości 575,19 zł – w terminie 30 dni od daty doręczenia wezwania pod rygorem rozwiązania stosunku najmu. Wezwanie adresowane na adres zamieszkania pozwanej dwukrotnie awizowane nie zostało podjęte z placówki awizacyjnej. Następnie na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta w G. umieszczono zawiadomienie z dnia 16 stycznia 2017 roku o możliwości odbioru pisma z dnia 20 grudnia 2016 roku. Czynność ponowiono pismem z dnia 30 stycznia 2017 roku. W zawiadomieniach na tablicy ogłoszeń pouczono, że brak odbioru pisma z dnia 20 grudnia 2017 roku skutkować będzie uznaniem pisma za skutecznie doręczone w terminie 7 dni od daty wywieszenia.

(dowody: dane syntetyczne – k. 11, wezwanie z dnia 20.12.2016r. – k. 136, potwierdzenie odbioru – k. 137, wezwanie z dnia 20.12.2016r. wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 115 akt lokalowych, zawiadomienie z dnia 16.01.2017r. – k. 117 akt lokalowych, zawiadomienie z dnia 30.01.2017r. – k. 119 akt lokalowych)

Następnie pismem z dnia 13 lutego 2017 roku wypowiedziano pozwanej W. M. stosunek najmu przedmiotowego lokalu z dniem 30 kwietnia 2017 roku z uwagi na posiadanie znacznych zaległości czynszowych. Wypowiedzenie zostało odebrane przez pozwaną dnia 21 lutego 2017 roku.

(dowody: wypowiedzenie z dnia 13.02.2017r. – k. 16 wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 16v.)

Obecnie sporny lokal zajmują pozwane W. M. oraz małoletnia W. K. (1).

W. M. jest córką E. K..

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 06 listopada 2006 roku wydanym w sprawie o sygn. akt III RNsm 336/13 pozwana W. M. została ustanowiona rodziną zastępczą dla pozwanej W. K. (1), która jest jej wnuczką.

Pozwana W. K. (1) obecnie ma 13 lat. Uczęszcza do VI klasy Szkoły Podstawowej nr (...) na W..

Pozwana W. M. obecnie ma 57 lat. Osiąga wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę jako sprzątaczką w wysokości 1.400-1.500 zł miesięcznie. Do tego otrzymuje świadczenia z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w wysokości 690 zł oraz świadczenie „500+” w pełnej wysokości. Pozwane są zdrowe.

(dowody: pismo MOPS z dnia 05.10.2017r. – k. 44, zeznania pozwanej W. M. – k. 181, zeznania pozwanej B. K. – k. 180, 182)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, przesłanych przez wezwane do tego instytucje oraz zeznań pozwanych W. M. oraz B. K.. W ocenie Sądu powyższe dokumenty dotyczące uprawnień właścicielskich powódki do spornego lokalu, przebiegu umowy najmu, a przede wszystkim istnienia zadłużenia, skuteczności wypowiedzenia, zajmowania lokalu przez pozwanych, a nadto dotyczących sytuacji majątkowej, rodzinnej i zdrowotnej pozwanych W. M. oraz W. K. (1) nie budzą wątpliwości, co do swej prawdziwości oraz wiarygodności, a nadto ostatecznie nie były kwestionowane przez żadną ze stron, zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary i mocy dowodowej.

Podobnie w przypadku zeznań pozwanych W. M. i B. K. Sąd nie doszukał się żadnych okoliczności, które wzbudzałyby wątpliwości co do ich wiarygodności i zgodności z prawdą. Wręcz przeciwnie, w ocenie Sądu, zeznania te były szczerze, spójne, a nadto nie były kwestionowane przez stronę przeciwną.

Podstawę prawną roszczenia powódki stanowi przepis art. 222 § 1 k.c., zgodnie z którym właściciel może żądać od osoby, która włada jego rzeczą, aby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela prawo do władania rzeczą. Dla osób trzecich płynie stąd obowiązek biernego poszanowania cudzego prawa własności. Jeżeli wbrew temu nastąpi naruszenie prawa własności, uruchamia się stosowne roszczenia ochronne, adresowane już do konkretnej osoby z potencjalnego kręgu osób trzecich. Osoba, która faktycznie włada rzeczą nie ma obowiązku wydania jej właścicielowi, jeżeli służy jej skuteczne uprawnienie do władania rzeczą. Uprawnienie to może mieć różne źródła, np. może ono wynikać ze stosunku umownego pomiędzy stronami.

Podkreślić należy, że żadna ze stron nie kwestionowała uprawnień właścicielskich powódki do spornego lokalu, a ostatecznie także okoliczności, iż zmarła E. K. była najemcą tego lokalu, a po jej śmierci w stosunek najmu po niej wstąpiła jej córka W. M..

Zgodnie bowiem z treścią art. 691 § 1 k.c. w stosunek najmu po śmierci najemcy wstępują: małżonek niebędący współnajemcą lokalu, dzieci najemcy i jego współmałżonka, inne osoby, wobec których najemca był obowiązany do świadczeń alimentacyjnych oraz osoba, która pozostawała faktycznie we wspólnym pożyciu z najemcą. Osoby te wstępują w stosunek najmu lokalu mieszkalnego, jeżeli stale zamieszkiwały z najemcą w chwili jego śmierci (art. 691 § 2 k.c.). Przepisy te mają zastosowanie do lokali mieszkalnych znajdujących się w mieszkaniowym zasobie gminy. Natomiast w razie braku osób wymienionych w § 3 stosunek najmu lokalu mieszkalnego wygasa. Sąd zważył, że na dzień śmierci E. K., tj. w dniu 04 kwietnia 2016 roku – najemcy lokalu stanowiącego własność powódki, pozwana W. M. była upoważniona do wstąpienia w stosunek najmu po swojej matce. Niewątpliwie W. M. była najemcą przedmiotowego lokalu.

Idąc dalej, pozwana W. M. nie kwestionowała, iż przedmiotowa umowa najmu została wypowiedziana, jak również, że posiada znaczne zaległości w zapłacie czynszu, a także że otrzymała wezwanie do zapłaty tegoż zadłużenia wraz z uprzedzeniem o możliwości wypowiedzenia stosunku najmu i wskazaniem terminu miesięcznego na zapłatę zaległości czynszowych.

Jak stanowi art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jednolity Dz. U. z 2005r nr 31 poz. 266 z późn. zm.) jeżeli lokator jest uprawniony do odpłatnego używania lokalu, wypowiedzenie przez właściciela stosunku prawnego może nastąpić tylko z przyczyn określonych w ust. 2-5 oraz art. 21 ust. 4 i 5 niniejszej ustawy. Wypowiedzenie powinno być pod rygorem nieważności dokonane na piśmie i określać przyczynę wypowiedzenia.

Należy zauważyć, że powyższy przepis ma zastosowanie do sytuacji prawnej pozwanej W. M., ponieważ zajmowała sporny lokal na podstawie umowy najmu i była z tego tytułu zobowiązana do opłacania czynszu. Zgodnie z art. 11 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, nie później niż na miesiąc naprzód, na koniec miesiąca kalendarzowego, właściciel może wypowiedzieć stosunek prawny, m.in. jeżeli lokator jest w zwłoce z zapłatą czynszu lub innych opłat za używanie lokalu co najmniej za trzy pełne okresy płatności, pomimo uprzedzenia go na piśmie o zamiarze wypowiedzenia stosunku prawnego i wyznaczenia dodatkowego, miesięcznego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności.

Sąd zważył, iż wszystkie przesłanki, o jakich mowa w art. 11 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, zostały spełnione. Przede wszystkim powódka pismem z dnia 13 lutego 2017 roku wypowiedziała pozwanej W. M. umowę najmu ze skutkiem na dzień 30 kwietnia 2017 roku, po uprzednim wezwaniu do zapłaty zadłużenia z zakreśleniem jej dodatkowego miesięcznego terminu na uiszczenie należności. Z dniem 30 kwietnia 2017 roku upłynął termin wypowiedzenia, a co za tym idzie ustał stosunek najmu przedmiotowego lokalu pomiędzy powódką a pozwaną W. M., zajmującą lokal wraz z małoletnią W. K. (1).

Nadto jednoznacznie można stwierdzić, że pozwane te posiadały zaległości w opłatach czynszowych, w wysokości znacznie przekraczającej trzy pełne okresy płatności - zaległość na dzień 30 listopada 2016 roku bez odsetek wynosiła 6.534,27 zł (vide: wezwanie z dnia 20 grudnia 2016 roku – k. 115 akt lokalowych).

Sąd zważył, iż nie sposób uznać by żądanie zgłoszone przez powódkę stanowiło nadużycie prawa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego za utrwalony można uznać obecnie pogląd, zgodnie z którym możliwość nieuwzględnienia roszczenia windykacyjnego na podstawie art. 5 k.c. może mieć miejsce tylko w sytuacjach wyjątkowych. Oddalenie powództwa na podstawie art. 5 k.c. oznacza bowiem pozbawienie właściciela ochrony przysługującego mu prawa własności, którego ochrona jest zasadą konstytucyjną (por: orz. SN z 22.11.1994r. II CRN 127/94 nie publ; wyr. SN z 27.01.1999r. II CKN 151/98, wyr SN z 22.03.2000r. I CKN 440/98). Sąd Najwyższy trafnie stwierdził w orzeczeniu z dnia 25 maja 1973r. III CRN 86/73, że zasady współżycia społecznego chronią wprawdzie przed nadużyciem prawa, ale nie mogą tego prawa w ogóle unicestwić. W szczególności przy żądaniu eksmisji mogą one jedynie powodować odroczenie eksmisji, a nie pozbawienie uprawnionego jego prawa podmiotowego w zupełności. Sytuacja rodzinna i materialna pozwanych W. M. oraz małoletniej W. K. (1), którą Sąd ustalił nie może być uznana za szczególnie wyjątkową, by uzasadniała oddalenie powództwa.

Sąd zważył także, iż zgodnie z dyspozycją przepisu art. 14 ust. 1 i ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego, Sąd zobowiązany jest z urzędu badać przesłanki w zakresie orzeczenia o uprawnieniu do lokalu socjalnego wobec osób których dotyczy nakaz opróżnienia lokalu. Zgodnie z przepisem ust. 4 art. 14 ww. ustawy obowiązek przyznania takiego lokalu istnieje w przypadku: 1) kobiety w ciąży, 2) małoletniego, niepełnosprawnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej (Dz.U. z 1998 r. Nr 64, poz. 414, z późn. zm.) lub ubezwłasnowolnionego oraz sprawującego nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkałą, 3) obłożnie chorych, 4) emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, 5) osoby posiadającej status bezrobotnego, 6) osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały – chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany.

Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie w stosunku do pozwanych W. M. oraz małoletniej W. K. (1) zachodzą podstawy do obligatoryjnego orzeczenia o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, gdyż spełniają one przesłankę o której mowa art. 14 ust. 4 pkt 2 ww. ustawy, albowiem pozwana W. K. (1) jest małoletnia a W. M. sprawuje nad nią opiekę jako rodzina zastępcza.

Jednocześnie, z okoliczności sprawy nie wynika, że pozwane mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas zajmowany, a w szczególności, aby dysponowały możliwościami zaspokojenia we własnym zakresie swoich potrzeb mieszkaniowych, poprzez wynajęcie lokalu lub chociażby pokoju na wolnym rynku.

Z powyższych przyczyn Sąd uznał, iż skoro pozwany W. M. i W. K. (1) nie przysługuje uprawnienie do władania rzeczą, żądanie powódki nakazania im opuszczenia przedmiotowego lokalu i wydania go powódce, zasługuje na uwzględnienie i na podstawie art. 222 § 1 k.c. orzekł jak w punkcie I. sentencji wyroku.

Natomiast na podstawie art. 14 ust. 4 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego – orzeczono jak w punkcie II. wyroku.

Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie III. wyroku Sąd oparł na treści art. 14 ust. 6 ustawy o ochronie praw lokatorów, zgodnie z którym orzekając o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, sąd nakazuje wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Natomiast w punkcie IV. wyroku Sąd oddalił powództwo w stosunku do małoletnich pozwanych F. K. oraz I. K., albowiem niewątpliwie nie zajmują oni spornego lokalu oraz nie posiadają w nim swoich rzeczy. Obecnie zamieszkują w G. przy ul. (...), gdzie znajdują się pod opieką rodziny zastępczej w osobach I. L. oraz W. L..

Również w punkcie IV. wyroku Sąd umorzył postępowanie w stosunku do pozwanej B. K.. Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Sąd zważył, iż w niniejszej sprawie powódka na rozprawie dnia 01 kwietnia 2019 roku za zgodą pozwanej cofnęła w stosunku do niej pozew. Nadto, oceniając czynność procesową

wnioskodawcy w myśl przepisu art. 203 § 4 k.p.c. sąd nie dopatrył się okoliczności wskazujących na to, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa. W tym stanie sprawy, uznając cofnięcie pozwu za dopuszczalne i prawnie skuteczne w świetle art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. na mocy art. 355 § 1 k.p.c. należało umorzyć postępowanie wobec pozwanej B. K..

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie V. wyroku na podstawie art. 102 k.p.c., odstępując od obciążania pozwanych kosztami procesu. Zważyć należy, iż nieskonkretyzowanie w tym przepisie „wypadków szczególnie uzasadnionych” oznacza, że to sądowi rozstrzygającemu sprawę została pozostawiona ocena, czy całokształt okoliczności pozwala na uznanie, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, przemawiający za nieobciążaniem strony przegrywającej spór kosztami procesu w całości lub w części. Takie stanowisko znajduje również potwierdzenie w orzecznictwie. W wyroku z dnia 02 października 2015 roku o sygn. I ACa 2058/14 (LEX nr 1820933) Sąd Apelacyjny w Warszawie stwierdził, że sposób skorzystania z przepisu art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępienie, a jeśli tak, to w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór. Ustalenie, czy w danych okolicznościach zachodzą "wypadki szczególnie uzasadnione", ustawodawca pozostawia swobodnej ocenie sądu, która następuje niezależnie od przyznanego zwolnienia od kosztów sądowych. Zgodnie natomiast ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w postanowieniu z dnia 22 lutego 2011r. II PZ 1/11 (LEX nr 852550) trudna sytuacja życiowa, majątkowa, zdrowotna, osobista, która uniemożliwia pokrycie przez stronę kosztów procesu należnych przeciwnikowi, należy do okoliczności uzasadniających odstępienie od zasady wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. Dokonując tej oceny sąd orzekający winien kierować się własnym poczuciem sprawiedliwości, a podważenie oceny tego sądu wymaga wykazania że jest ona wadliwa. W ocenie Sądu poniesienie przez pozwanych kosztów procesu pogorszyłoby ich i tak trudną sytuację majątkową. Należy mieć na uwadze, że pozwana W. M. osiąga niskie dochody, powyżej, nieznacznie przekraczające kryterium dochodowe ustalające prawo do przyznania lokalu socjalnego. Zdaniem Sądu koszty procesu, które musiałyby ponieść pozwane W. M. oraz W. K. (1) winny zostać spożytkowane na utrzymanie ich wspólnego gospodarstwa domowego i zabezpieczenie środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania. Zważyć również należy, że pozwana W. K. (1) jest małoletnia i nie miała wpływu na sytuację materialną, w jakiej znajduje się pozwana W. M.. Obciążanie kosztami procesu pozwanej W. M. de facto sprowadzałoby się do obciążenia tymi kosztami małoletniej W. K. (1), gdyż spowodowałoby uszczuplenie ich wspólnego gospodarstwa domowego.

W tych okolicznościach – zdaniem Sądu – sytuacja osobista, zdrowotna i majątkowa pozwanych w pełni uzasadnia skorzystanie z dobrodziejstwa określonego w art. 102 k.p.c.

Z tych samych powodów na podstawie art. 113 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2005 Nr 167 poz. 1398 z póź. zm.) Sąd odstąpił od obciążania ww. pozwanych kosztami sądowymi (wynagrodzenie kuratora dla małoletniej pozwanej W. K. (1) w wysokości 118,08 zł) i przejął je na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni.